

România este țara aflată în prima linie de asigurare a securității alimentare. Specializarea în agricultură se formează printr-o combinație de industrii agricole și zootehnice. Condițiile agroclimatice au un impact semnificativ, asupra dezvoltării agriculturii românești. În diverse zone rurale, acele industrii pentru care există cele mai favorabile combinații de condiții naturale și socio-economice devin principale. În partea dintre Dunăre, Delta și Marea Neagră a țării, condițiile naturale se îmbunătățesc de la zona de deltă, unde industria principală este pescuitul și stufăritul, trecând prin zona cerealiară, care a fost desecată, a Bălții Brăilei, unde se obțin producții mari de cereale și apoi zonele viticole din podișul Murfatlarului, este agricultura ce corespunde tradițional gestionării condițiilor naturale. În zonele de câmpie agricultura în câmp deschis este aproape industria principală, iar industrii suplimentare sunt legumicultura intensivă și alte ramuri de la care se primește cea mai mare parte a produselor care sunt comercializabile cu amănuntul.

În subzona naturală a pădurilor mixte, foioase și conifere, a părții mijlocii a țării (regiunea non-ferozioasă), terenurile agricole sunt limitate în principal la suprafețele cuprinse între râurile mari, iar bazinele hidrografice sunt în mare măsură dezvoltate pentru agricultură, unde terenurile arabile sunt intercalate cu terenuri furajere naturale, păduri și zone pășunabile. În general, terenurile agricole de aici reprezintă aproximativ o treime din suprafața totală agrară. Este un paradox! România importă pâine congelată (!?), deși avem printre cele mai mari producții de grâu, pe cap de locuitor, din Uniunea Europeană. S-a ajuns aici prin interpretarea greșită a legislației europene și din cauza unor funcționari din structurile statului care au închis unitățile de procesare din România, pe motiv că nu respectă standardele europene.

În timp ce alte țări au știut să își maximizeze profitul. Nu trebuie să inventăm nimic! Trebuie doar să ne uităm ce au făcut Germania, Franța etc., care au finanțat sută la sută investiții pentru creșterea capacității de stocare și procesare a produselor agricole. Trebuie să valorificăm, Planul Național de Redresare și Reziliență, prin care se pot aloca opt miliarde de euro pe un singur pilon de dezvoltare. Agricultură românească are potențial să evolueze în mai bine, iar productivitatea să crească. Cred că suntem capabili să gestionăm mai bine situația în care ne aflăm și să folosim fiecare instrument și sprijin. Majoritatea produselor vor fi însă din ce în ce mai scumpe din cauza costurilor de producție ce implică utilizarea de îngrășăminte și combustibili și atât timp cât există un război la graniță și

prețul la input-uri este mai mare.

Este important ca fermierii români să își păstreze capacitatea de a însămânța culturile în această toamnă. În zona de nord a părții vestice a țării, pământul negru predomină și producția de plante - cereale și culturi industriale (grâu, secară, ovăz, cartofi, sfeclă de zahăr, floarea soarelui, porumb, rădăcinoase furajere). Agricultură intensivă este posibilă numai în condițiile irigațiilor artificiale (culturi de pepene roșu sau galben, hamei atât de necesar producției din ce în ce mai mare de bere, roșii, castraveți, ardei și în general legume proaspete). Avem la dispoziție mecanisme care să ne ajute să nu scăpăm situația de sub control. Dar, s-a întâmplat și acest lucru. Un exemplu elocvent este situația creată în jurul zahărului.

Datorită importului de melasă din trestie de zahăr din Cuba, cultura și producția de sfeclă de zahăr a scăzut până când nu s-a mai cultivat de loc. Apariția problemelor create de pandemie a făcut să nu mai putem importa foarte mult timp melasa atât de necesară procesatorilor, care au fost nevoiți să închidă fabricile. Un alt exemplu este fabrica de zahăr din Luduș. Investitorul francez a vrut să demoleze fabrica și să vândă terenul unor constructori imobiliari. Intervenția Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale a oprit această inițiativă și, cu ajutorul unor asociații de fermieri, au cumpărat pachetul majoritar de acțiuni. Un alt paradox s-a creat în jurul prețului uleiului. România a avut anul acesta (2022), în ciuda acestei secete pedologice, cea mai mare producție de floarea soarelui din Uniunea Europeană, și cu toate acestea prețul uleiului crește în ritm accelerat.

Următoarea perioadă nu va fi una deloc ușoară, dar este important ca fermierii români afectați de foarte multe probleme să își păstreze capacitatea de a însămânța culturile în această toamnă și de a se menține pe piață și în viitor. Este nevoie de sprijin mai mare pentru fermele mici și mijlocii, pentru că potențialul agricol există. Trebuie să se asigure soluții viabile și echitabile pentru fermieri, pentru a-i încuraja să nu părăsească sectorul agricol și să nu renunțe la fermele lor. Fermierilor din sectorul cerealelor trebuie să le fie facilitat accesul la piețele de cereale. Din păcate, sunt probleme în valorificarea lor din cauza războiului din Ucraina. Și atunci de ce să nu iei porumbul sau grâul de la un fermier sau altul și să-l transferi la fermierul din zootehnie, pentru a-l ajuta să treacă iarna?

Cred că trebuie intervenit, pentru a direcționa cerealele din România către sectorul zootehnic. România poate avea un sector agricol durabil și competitiv, centrat pe exportul de produse cu valoare adăugată înaltă, rezistent la provocările globale, care să asigure bunăstare și condiții de viață în mediul rural apropiate cu cele din mediul urban. România exportă produse agricole de șapte miliarde de euro, la o populație de douăzeci de milioane de locuitori și importă de aproape nouă miliarde de euro. Este singurul stat din Uniunea Europeană care are importurile mai mari decât exporturile. Este greu să înțelegi de ce România trebuie să importe mâncare pentru hrănirea

populației, deși suntem o țară care are suficient teren agricol și apă bună pentru irigații și consum.

Statul român, prin legislație, în cadrul noii politici agricole comunitare trebuie să-și ia măsuri de siguranță, în plus, în așa fel încât să se asigure că terenurile sunt cultivate. Deci, fermierii care lasă terenul necultivat mai mult de doi ani, mai mult de un an pe același amplasament, acele suprafețe devin neeligibile. În mai multe state europene, de exemplu în Olanda, terenurile nelucrate sunt arendate, de stat, pe sume modice altor fermieri, iar proprietarii primesc la rândul lor sume foarte mici din aceste tranzacții fortuite de lege. În politica agricolă comunitară, pârlouaga, cum este definită în regulament, înseamnă teren arabil necultivat lăsat în repaos pentru refacere. Și în legislația românească este prevăzut timp de un an pe același amplasament.

Agencia de Plăți și Intervenții în Agricultură vorbește despre importanța asocierii fermierilor și a terenurilor agricole, iar pe de altă parte, spun reprezentanții acestor asociații, se încurajează oarecum să nu se dea în arendă suprafețele agricole prin anumite sume de bani, acordate sub formă de subvenții în agricultură. În satul românesc au rămas foarte mulți bătrâni care dețin astfel de suprafețe agricole rămase necultivate. Mulți au apelat la acest sistem de arendă care este un sistem prin care pot câștiga ambele părți, și arendașul, și cel care primește beneficii în urma arendeii. Sunt cultivate în acest moment în România aproximativ 9.150.000 de hectare, la care se adaugă 142.000 de hectare care sunt necultivate, suprafețele care sunt lăsate de izbeliște, nelucrate, sunt tot mai puține. Autoritatea Europeană pentru Siguranța Alimentară (EFSA) oferă consiliere științifică cu privire la riscurile alimentare.

Înființată în anul 2002, în Italia la Parma, cu cei aproximativ 450 de salariați, coordonați de domnul director Bernhard Url, furnizează informații care sunt utilizate pentru elaborarea legislației și politicilor Uniunii Europene. Autoritatea contribuie la procesul de elaborare a legislației și politicilor Uniunii Europene și contribuie la protejarea consumatorilor împotriva riscurilor asociate lanțului alimentar. Autoritatea a aprobat folosirea, pentru hrana umană, așa-numiții „viermi de făină” care sunt, de fapt, larvele unor insecte. În Europa există deja crescătorii de larve, destinate, acum, numai alimentelor pentru pești ori pentru șopârle sau alte animale. Experții cred că trebuie depășit doar „factorul scârbă”, pentru ca și oamenii să le consume sub formă de paste, batoane sau biscuiți. S-a constatat că insectele sunt mai bogate în proteine, vitamine și alte substanțe, mai utile decât carnea. Comisia Europeană trebuie să-și dea avizul! Este vorba de foarte puțin timp! Acestor experți le urăm „Poftă bună”!

Alexandru Ștefan